

РЕШЕНИЕ

№ 6001

гр. София, 22.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5939** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адвокат Г. срещу решение (без номер) от 20.05.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 8427/2020 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 104 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-281 от 04.06.2020 г. издадено от заместник председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „З. надзор“ на КФН.

С оспореното НП на ЗД [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на по 3 000 лева на основание 647, ал. 2 вр. чл. 644, ал.2, предл. 2 във вр. ал. 1, т. 2, във вр. с параграф 1, т. 51 от ДР от Кодекса за застраховане (КЗ), за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно, поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът, излага съображения, че след като в съставения АУАН, АНО не е повдигнал обвинения, че нарушението е извършено в условията на повторност, то той няма право да налага наказание за това в НП. Развиват се и съображения за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и несъответствие на наложеното

наказание на целите на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН. Позовава се на съдебни решение на Административен съд София – град. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателното постановление. Алтернативно моли за изменение на НП, като наложената санкция по чл. 644, ал.2 от КЗ се преквалифицира по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и съответно да се наложи в минимален размер.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. Ответникът по касационната жалба се представлява от юриконсулт Г., оспорва жалбата по съображения подробно изложени в представените по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноските по делото.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя. В оспореното решение е прието, че на 11.02.2019 г. Е. К. М. е предявил претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение поради настъпило застрахователно събитие – вследствие на което е увреден лек автомобил „Д. Т.“, с рег. [рег.номер на МПС], на основание застраховка „Гражданска отговорност“, обективиран в застрахователен договор № BG/02/118000660902. С писмо, постъпило до КФН на 11.07.2019 г. по претенцията е представено удостоверение за прекратена регистрация на увредения автомобил поради наличието на тотална щета. От моментът на предявяване на претенцията е започнал да тече тримесечния срок по чл. 496 КЗ, в който е следвало застрахователя да се произнесе по молбата, а именно не по - късно от 13.05.2019 г. Застрахователят се е произнесъл по претенцията, като е изплатил застрахователното обезщетение в размер на 366,62 лв. Нарушението е извършено на 14.05.2019 г., в [населено място].

Към преписката е приложено № Р-10 - 469/27.06.2017 г., влязло в сила 23.03.2017 г., с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за неизпълнение на законово задължение по чл. 496, ал 2 във вр. с ал. 1 от КЗ.

За констатираното неизпълнение на законово задължение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-285/09.04.2020 г., връчен на представител на дружеството, който го е подписал без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав касационната инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 496, ал. 1 от КЗ, срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите не може да по – дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или пред неговия представител за уреждане на претенции. Самото удостоверяване е правно релевантен факт от категорията на юридическите събития, при настъпването, на който за застрахователя възниква задължение да разгледа застрахователната претенция и да се произнесе по същата в законово установения срок, като я уважи или откаже да изплати обезщетението. В конкретния случай дружеството е било длъжно да се произнесе по претенция № [ЕГН] в срок до 13.05.2019 г. За извършеното нарушение нормата на чл. 644, ал. 2 вр. с чл 1, т. 2 от КЗ предвижда имуществена санкция от 1000 до 20 000 лева. Установено е, че за ЗД [фирма] това се явява повторно нарушение, тъй като спрямо същото дружество има влязло в сила НП за същото по вид нарушение. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2 000 до 40 000 лева., с което административно наказващият орган се е съобразил и наложил на жалбоподателя.

Законодателят императивно е създал задължение за застрахователя в тримесечен срок от предявяване на претенцията – 11.02.2019 г., но не по – късно от 13.05.2019 г., да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. Нарушението е формално и е без значение, дали се касае за забава от един или повече дни, а срокът е дефинитивно императивен, а не препоръчителен. Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ във връзка с чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения.

В разглеждания случай се касае за обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна регулативна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 от КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че

са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с № Р-10 - 956/10.10.2018 г., влязло в сила 06.04.2019 г. за същото по вид нарушение. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение и приема същата за правилно определена.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 143, ал. 3 от АПК касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на АНО - разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение определено по реда на чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/. В случая органът е бил процесуално представляван от юрисконсулт, който се е явил на няколко съдебни заседания пред различни инстанции, като делото се отличава със сериозна фактическа и правна сложност. Дължимото юрисконсултско възнаграждение следва да бъде равно на максимума посочен в чл. 27е от НЗПП - 120 лв.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение (без номер) от 20.05.2021 г., постановено по нахд № 8427/2020 г. на СРС –НО, 104 състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата в размер на 120 лева, представляваща разноски по делото.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: